

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Disputatio VII. De Potestate Regularium in hoc foro.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

que consequenter dicendum foret de suppressis ex justa causa. Probatum: quia reservatio tollitur, quando poenitens expressè petit, & minister intendit operari juxta communem suam potestatem; ut etiam alii fatentur: poenitens autem censetur saltem tacite id petere, & consequenter minister ordinarius intendere. Deinde minister habens facultatem, eo ipso quod absolvit primò à censuris cum formula consueta, *Quantum possum & indiges*, absolvit poenitentem à casibus ratione censuræ reservatis, quoad reservationem: ergo etiam intendit absolvere ab aliis reservatis, quantum potest & poenitens indiget: immo etiam si ex inadvertentia prætermittat absolutionem à censuris, censetur tamen ab his velle tollere reservationem. Unde qui bonâ fide confitetur in Jubilæo, & oblitiscitur alicujus reservati, vel illud ex justa causa suppressit, potest illud postea communi Confessario deferre, ut etiam ipse *Suarez* admittit.

31. Nihilominus de hac doctrina merito dubitatur. Etsi enim quoad proximam sententiam altera sit tutissima juxta *Arriagâ disp. 41. sect. 1. num. 4.* putat tamen is à parte rei totum dependere à voluntate Superioris audientis confessionem; de qua divinationis locum esse videtur: cum multi nullatenus

de hoc cogitent, & rogati fortassis aliter responderent. Immo putat majorem partem Superiorum talem voluntatem non habere. Neque aliunde in forma absolutio- nis sacramentalis includitur seblatio reservationis ab oblitis. Similiter si innodatus duplici excommunicatione petat simpliciter absolvi ab una, oblitus alterius; & Superior conformiter ab unica absolvat, manet altera excommunicatio. Unde etiam videtur, si pluribus reservatis implicatus confiteatur unum, oblitus ceterorum. Nisi poenitens amplius se petere innuat, & Superior sciens saltem tacite annuat. Quemadmodum etiam dum petit indefinitè licentiam, ut possit absolvi à reservatis, præsumitur aperta mens Superioris, quod eam det quoad omnem pro tunc commissam, adeoque etiam quoad oblita. In casu vero Jubilæi idcirco *Suarez d. 31. sect. 4. num. 20.* facit exceptionem, quod facultatem concedens tunc velit in favorem poenitentis, eâ quantum in se est utentis tempore præfixo, auferre reservationem quantum potest; seu facere respectu talium omnium reservationum non reservata. An verò vel qualiter censetur communi modo confitens absolutus à censuris reservatis, si formulam consuetam adhibeat Confessarius habens potestatem, discutit *Suarez supra num. 19.*

DISPUTATIO SEPTIMA.

De Potestate Regularium in hoc foro.

QUÆSTIO I.

Quorum Confessiones, quando & ubi possint Regulares audire?

1. Mendicantes omnium fidelium, respectu quorum sunt approbati, confessiones audire possunt.

DICO I. Fratres Minores & alii eorum privilegia participantes à suis Superioribus deputati Confessores, & ab Episcopis approbati, possunt audire confessiones omnium utriusque sexûs fidelium, non solum ad eorum Ecclesias recurrentium, sed etiam aliarum quarumcumque provinciarum, civitatum & diocesum per totum orbem. Ita expressè *Paulus IV. Bullâ 3. in Bullario Rodriguez.* Similia privilegia aliis Ordinibus alii Pontifices concesserunt, & signanter *Paulus III. Societati Jesu Bullâ 7.*

2. Etiam religiosorum,

Petes, An sub Christi Fidelibus intelligantur etiam personæ religiosæ? Resp. Affirm. ut patet ex proprietate verborum. Immo *Julius II. in Confirmatione Ordinis Minimorum* (ut refert *Rodriguez To. 1. quest. 61. art. 3.*) expressè concedit Patribus Minimis facultatem audiendi confessiones ubilibet, quarumcumque personarum, tam Religiosorum,

quam Ecclesiasticorum & secularium. Hoc tamen limitandum est, nisi Religiosi per speciale statutum prohibeantur extra Ordinem confiteri invitis Prælati, aut sine illorum licentia; talium enim confessiones audire non possunt Regulares alterius Ordinis, ex variis privilegiis & declarationibus factis, tum Ordini nostro, cum divinis illis quibus gaudet reliqui Religiosi, saltem plerique.

An autem hæc licentia debeat esse expressa, dubitari posset. Videtur autem sufficere præsumpta, quando religiosus peregrinans aut existens extra suum Conventum & carens Confessario Ordinis debet celebrare aut communicare, vel aliam diu manere absque confessione: nisi alibi per Superiores seu Religionem aliquid amplius exigatur. Ita *Suarez Tomo 4. de Religione Tract. 8. lib. 2. cap. 17. Rodriguez quest. 62. art. 5.* Ratio est, quod ista licentia sit tunc valde rationalis, immo moralitè necessitate debita, adeoque censeri possit implicite concessa in facultate morandi extra Conventum.

Notandum tamen in facultate confitendi extra Ordinem non contineri confessiones

...sus reservatos; nisi hoc exprimat: Cum in generali concessione illa non veniant, qua non esset quis verosimiliter in specie concessurus; ut dicitur cap. Si Episcopus, de Penit. & remiss. in 6. ubi ex hac ratione deciditur: Si Episcopus suo subdito concesserit, ut sibi possit idoneum eligere Confessorem, ille quem is elegerit in casibus, qui eidem Episcopo specialiter reservantur, nullatenus habet penitus potestatem. Unde occurrente necessitate celebrandi, deberet talis Religiosus quoad casus reservatos se gerere tanquam carens copia Confessarii. Immo Corduba in cap. 7. Regul. S. Francisci quaest. 3. p. 1. putat Superiores, saltem in Ordine Franciscano, non posse dare licentiam fratribus, ut extra Ordinem absolvantur à reservatis. Sed rationes ipsius parum probant: ideoque dicendum est superiores hoc posse concedere: prout etiam concedere interdum solent. Ita docet Portel V. Confessor erga fratres num. 12. Et fusius probat Hieronymus Rodriguez Reg. 32. num. 23. & 24.

Dico II. Regulares indubiè possunt confessiones praedictorum excipere omni tempore, etiam id articulo mortis, & tempore paschali. Patet primò ex in dubitata per totam Ecclesiam praxi. Secundò, quia nullum tempus, vel confessio excipitur in privilegiis; in quibus tamen solet excipi communicatio paschalis & per modum viatici. Unde Paulus IV. Bulla cit. expressè loquitur etiam de confessionibus infirmorum. Et Congregatio Cardinalium sic declaravit de articulo mortis, praecipiens graviter puniri Ordinarios, qui hoc prohibent. Similiter Clemens VIII. Bulla edita anno 1592. 22. Octobris ob controversiam Duaci exortam, & Innocentius X. Bulla, Responsi nobis anno 1645. die 7. Februarii ob controversiam exortam inter Archiepiscopum Burdigalensem & Regulares, declaravit posse fideles peccata sua Regularibus licitè confiteri quovis tempore, etiam paschali: dummodo tamen communionem paschalem sumant in propria parochia.

Dico I. cap. Omnis utriusque sexus praecipitur, ut omnes fideles saltem semel in anno confiteantur peccata sua proprio Sacerdoti, aut alteri de eius licentia, proprius autem Sacerdos est solus parochus. Resp. proprium Sacerdotem etiam Te Episcopum, Papam & quemlibet alium habentem ordinariam jurisdictionem. Alioquin in Paschate confitens Episcopo aut Papae non censetur esse confessus proprio Sacerdoti ad mentem c. Omnis utriusque sexus: quod absurdum videtur. Regulares autem habent licentiam generalem excipiendi confessiones à supremo proprio Sacerdote, adeoque non indigent licentiâ Parochi; ut expressè declarat Alexander IV. Bulla 24. apud Rodriguez. Adde, Pontificem, qui est supra jus commune, potuisse dare privilegium

Herinc Sum. Theol. Pars V.

audiendi confessiones, etiam si foret contra cap. Omnis utriusque sexus.

Dico II. Martinus V. Extrav. Ad nubes (quam citat Adrianus ut refert Sotus d. 18. q. 4. art. 3. §. In contrarium) decrevit: Quòd ii, qui fratribus confitebuntur, suis parochialibus Sacerdotibus semel saltem in anno confiteri, prout generale Concilium statuit, nihilominus teneantur. Et Sixtus IV. Extrav. Vices illius, De treuga & pace, praecipit, Quòd Mendicantes desistant praedicare, quòd parochiam non sint obligati saltem in Paschate confiteri proprio Sacerdoti, quia de jure tenetur parochianus saltem in Paschate proprio confiteri Sacerdoti. Resp. (quid clarè constare ex concessionibus generalibus antè & postea potissimum factis, fideles posse semper Fratribus confiteri: non tenentur autem semel confessi, vi c. Omnis utriusque sexus adhuc semel confiteri proprio Parocho; ut declarat Benedictus XI. Extrav. Inter cunctas, de Privil. Et contra Joannem de Poliano definit Joan. XXII. Extrav. Vas electionis, de Hereticis, declarans hoc esse erroneum, & à Catholicis mentibus respuendum. Non obstat autem constitutionem Canonis citati sano sensu intellecti, ait Benedictus XI. supra, eò quòd intelligendus sit ad summum de illis, qui peccata sua aliis potestatem habentibus confiteri neglexerunt. Deinde de Extravagante Martini V. non constat authenticè, aut certè ipsa numquam fuit usu recepta. Sixtus IV. verò solum decernit id, quod praecipitur c. Omnis utriusque sexus; adeoque non praedicit privilegium, ut ipsemet declarat, subjungens: Per hoc tamen ipsi Fratres non censeantur exclusi, quòd minus secundum Juris communis & privilegiorum eisdem concessorum dispositionem confessiones audire valeant. Noluit itaque Pontifex ad servandam pacem, quam ibi componit, publicè praedicari, saltem ad eò crude, illud quod praemissum est, eò quòd in istis terminis id minus rectè sonaret; etsi alioquin à parte rei non inhibeat Fratribus in Paschate confessiones parochianorum audire juxta privilegiorum suorum tenorem.

Dico III. Possunt Regulares audire confessiones fidelium ubilibet, etiam in domibus privatis. Ita expressè Paulus IV. Bulla 3. & Julius II. in Confirmatione Ordinis Minimorum. Idem patet ex usu. Ratio est, quòd hæc potestas non sit localis, sed personalis. Notat tamen Portel V. Confessor Regularis num. 8. ut licitè id fiat in Ecclesiis parochialibus, requiri licentiam. Sed indubiè sufficit probabiliter praesumpta. Immo nec hanc requiri ex tenore privilegiorum deducit Chassaigne Tract. 5. c. 2. proposit. 5. in fin. De quo quidquid sit, saltem merito addit, non esse consultum id fieri contradicente Parocho.

Respondetur ad Extravagantes Martini V. & Sixti IV.

Possunt ubilibet audire confessiones etiam in domibus privatis.

QUÆSTIO II.

A Quibus casibus possint Confessarii Regularium absolvere?

9.
Absolvere
possunt ab
omnibus ca-
sibus etiam
Papa refer-
vatis, excep-
tis contentis
in Bulla
Cœna.

Paulus III. Bullâ, cum inter cunctas 7. in Bullario Rodriguez concedit presbyteris Societatis Jesu, & consequenter aliorum Ordinum in privilegiis cum illa communicantium (subintelligendum hodie juxta formam Tridentini ab Ordinariis locorum approbatis) quorumcumque utriusque sexus Christi fidelium ad eos undecumque accedentium confessiones audiendi, & confessionibus diligenter auditis, ipsos & eorum singulos, ab omnibus & singulis eorum peccatis, criminibus, excessibus & delictis, quantumcumque gravibus, & enormibus, etiam Sedi Apostolica reservatis, & à quibusvis ex ipsis casibus resultantibus sententiis, censuris & penis Ecclesiasticis (exceptis contentis in Bulla, qua in die Cœnae Domini solita est legi) absolventi, ac eis pro commissis penitentiam salutarem iniungendi, plenam & liberam facultatem. Similem concessionem Congregationi Oratorii fecit Sixtus V. Bullâ, Decretum Romanum Pontificem, expeditâ anno 1586. Non. Septemb. quam refert Quaranta V. Confessor, teste Basso V. Casus reservatus.

10.
Qua vidi
sententia facta
pro Italia
extra Vr-
bem.

Fuerant quidem prædictæ concessiones revocatae per Decretum S. Congregationis anno 1601. die 9. Januarii; sed solum pro Confessariis existentibus in Italia extra urbem Romæ, ut ex tenore decreti est manifestum. Pro quibus tamen illud ipsum Decretum anno sequenti die 26. Novembris fuit mitigatum jussu Clementis VIII. restituta facultate super casus papales, exceptis casibus contentis in Bulla Cœnae: item violationis immunitatis Ecclesiasticæ in terminis constitutionis Gregorii XV. quæ incipit: *Cum aliis nonnullis*. Violationis clausuræ monialium ad malum finem. Provoquantium & pugnantium in duello juxta decretum sacri Concilii Tridentini & constitutionem Gregorii XIII. incipientem: *Ad tollendum*. Injicientium violentas manus in clericos juxta Canonem: *Si quis suadente* 17. q. 4. ac Juris dispositionem. Simonæ realis scienter contractæ, atque etiam confidentiæ beneficiæ. Adempti denique manent in hoc decreto casus, quos Ordinarii locorum sibi reservarunt, vel in posterum reservabunt. Et hæc quidem pro Italia sola.

11.
Potuerunt
ante Tri-
dentinum
absolvere
etiam à ca-
sibus, quos
Ordinarii
sibi refer-
vatis.

Præterea ex concessione Pontificum facta ante Concilium Tridentinum poterant Regulares Mendicantes absolvere à casibus Episcopo, sive à jure, sive ab homine reservatis. Nam Eugenius IV. Bullâ 11. in Bullario Rodriguez dedit Monachis Congregationis S. Justinae facultatem absolventi poenitentes ab omnibus & singulis casibus, præterquam Sedi Apostolicæ dumtaxat reservatis, nec

non à quibuscumque sententiis Ecclesiasticis, censuris & penis, quas à jure vel ab homine laici incurrisse quomodolibet censebuntur. Et Sixtus IV. Minoribus dedit facultatem confessiones audiendi, & ab omnibus casibus Ordinario tam à jure quam ab homine reservatis toties quævis opus fuerit absolventi &c. sicut potest Diaconus. Quod ipsis concessum esse etiam respectu sæcularium, patet ex generalitate verborum, & ex Julio II. in Confirmatione Ordinis Minimorum, apud Rodriguez To. I. q. 61. art. 3. His accedit præallegata concessio Pauli III. in qua datur facultas absolventi ab omnibus criminibus, quantumcumque gravibus & enormibus & eximuntur à potestate Regularium soli casus Bullæ Cœnae, concessis omnibus ceteris, etiam Papæ reservatis. Ubi particula, *etiam*, non videtur limitans vel diminuens, sed potius augens. Ideoque in Jubilæis sub tali clausula censentur concessi etiam casus Episcopales, Atque ita hactenus intellexit usus. Immo, ipse Gregorius XIII. censuit hanc facultatem ibi esse concessam; ideoque ante 1583. die 10. Maii declaravit, non esse suæ intentioni derogare facultati concessæ Jesuitis (& consequenter aliis per communicationem) per declarationem quamdam Cardinalium, qui consueverant Regulares non posse absolvere à casibus Ordinario reservatis vi Maris magni aut aliorum privilegiorum; eandemque facultatem, quantumvis opus erat, de novo vivâ voce renovavit, ut refertur in Compendio Societatis V. Absolutio.

Sed prædictæ facultati plurimum obstat Declaratio Cardinalium (quæ probatur ab Urbano VIII. qui 1628. die 17. Novembris declaravit Regulares in vim Privilegiorum subintelligere concessorum ante Tridentinum, ut patet ex contextu) aut confirmationum ejusmodi, non posse quemquam absolvere à casibus Ordinarie loci reservatis. Quod prædictæ Decretum servandum est, ubi saltem authenticè publicatum vel receptum fuerit. Quamvis Thomas Tamburinus l. 3. c. 7. num. 17. & seqq. eo non obstante contendat facultatem præfatam adhuc competere Regularibus; nec malè, si (quod contentum dicit) verum foret, eam fuisse de novo post Tridentinum concessam. Quamvis similiter multis doceat Quintana advenas apud Diana p. 9. Tract. 6. resp. 51. idem Decretum non habere vim, præsertim ex defectu promulgationis & usus. Eiusdem etiam Decreti vim exortere conatur Bruno Chiffaigne de Privileg. Regul. Tract. 5. c. 3. proposit. 2. Sed nolo (inquit Diana supra) suscitare tragedias inter Regulares & Episcopos: ideo non discedo à negativa sententia. Immo Propositio inter damnatas ab Alexandro VII. ordine 12. est: *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obstantibus ad id*

QUESTIO III.

De Potestate Regularium in suos subditos.

Episcoporum facultat. Quare videant Con-
fessarii Regularium, ne indebitis absolu-
tionibus obtint suæ & proximorum saluti,
nec hujusmodi casibus sese ingerant citra
specialem facultatem (in qua concedenda
Ordinarii debent esse faciles, utj certum
est) nisi solide constet, vel decretum præ-
tatum in eorum diocesi necdum obtinere
vigorem (prout in variis diocesis per
primos annos non viguit, immo omni-
no latuit) vel post Tridentinum de novo
concessam fuisse à Sede Apostolica facti-
tatem: quæ sunt facti, inquirenda à singulis
quorum interest. Solum observa mirum
fortasse cuiquam videri posse, quod in præ-
fato Decreto supponatur, privilegia absol-
vendi à casibus Ordinario reservatis, sub-
lata atque extincta fuisse à Concilio Triden-
tino: quod quidem (ut fatear hebetudinem
meam) ex textu Concilii deprehendere
nequivi: prout neque Suarez To. 4. de Relig.
lib. 2. c. 2. num. 15. qui ait, id sibi non esse
probabile, eò quod in Concilio nihil agatur
de privilegiis vel derogatione eorum,
sed declaratur jus divinum & commune
tam quoad potestatem reservandi, quam
quoad effectum, qui sequitur postea refer-
vatione. Verùm sufficere nobis debet,
quod authenticis Concilii Interpres sic
intelligat.

Casus porò reservati Ordinario in Diocesi
Mechliniensi recensentur in Pastoralis
Mechliniensi Tit. de Sacram. Pœnit. & sunt
sequentes. I. Raptus virginum. II. Homici-
dium. III. Incendium ex deliberata volun-
tate procuratum. IV. Simonia. V. Sode-
ditas. VI. Hæresis. VII. Apostasia. VIII.
Incestus cum consanguineis aut Sancti-
monialibus. IX. Injectio manuum violenta
deliberato proposito cum læsione, in pa-
rentes facta. X. Sortilegium. XI. Adulte-
rium notorium; & omnia delicta, quæ ex-
communicationem Ordinario reservatam
annexam habent. Antverpiensis, Brugensis,
Gandensis, Ruræmondensis & Iprensis,
reservatio eadem est cum Mechliniensi: eò
quod Pastoralis ad usum totius illius Pro-
vinciæ impresso, inserta sit; Episcopus
tamen Iprensis addidit casum Sacrilegii,
ut constat ex statutis Synodalibus illius
Diocesis. In instructionibus modernis, quæ
Confessariis ab Archiepiscopo dantur, ad-
ditur, quod extra mortis articulum absol-
vere non valeant complices, in eodem se-
cum peccato mortali externo quocum-
que contra castitatem, licet aliàs habeant
potestatem absolvendi à reservatis; nec at
hoc sint approbati.

DICO I. Regulares Prælati, Ge-
nerales & Provinciales, possunt ab-
solvere suos subditos ab omnibus casibus,
à quibus possunt Episcopi de jure suos.
Ratio est, quod ipsi habent potestatem
quasi Episcopalem, ut loquuntur omnes
Auctores (teste Suarez To. 4. de Relig. Tr.
8. l. 2. c. 2. num. 9.) in Clem. 1. de rebus Eccle-
siæ non alienandis; & sumitur ex c. Abbates
de Privilegiis in 6. ibi: In quos Ecclesiasti-
cam, & quasi Episcopalem jurisdictionem ob-
tinent. Jurisdictio namque in Regulares,
quæ erat penes Episcopos, dum essent
etiam ipsorum Prælati seu Superiores,
translata est in Prælatos Regulares per
exemptionem à jurisdictione Episcopo-
rum, ne alioquin per exemptionem in
favorem Regularium factam, essent ipsi
eorumque Superiores effecti pejoris condi-
tionis.

Hinc juxta Sanchez, Henriquez, Rodriguez
& alios, ut refert & sequitur Bassius V.
Abbas §. 1. possunt absolvere suos subditos
vi juris communis ab omnibus casibus
papalibus occultis, utpote comprehensis
sub jurisdictione Episcopali amplè accep-
ta, ex concessione facta Episcopis in Tri-
dent. sess. 24. c. 6. de Reform. Suarez verò d.
41. de C. juris sect. 2. num. 7. ob quamdam
Declarationem Cardinalium docet in hoc
Decreto Tridentini non comprehendi Præ-
latos inferiores habentes jurisdictionem
ordinariam & quasi Episcopalem, sed tan-
tùm Episcopos privativè quoad omnes
alios. Et hac tamen declaratione Cardin-
alium authenticè non constare, ait Sanchez
apud Bassium supra.

Quidquid autem de hoc sit, extat ex
pressa concessio & declaratio facta Ordi-
ni Prædicatorum à Pio V. Bullà, Romani
Pontificis, 13. in Bullario Rodriguez, in qua
dicitur: Ne Prior Conventualis & superiores
Prælati dicti Ordinis in hac parte deterioris con-
ditionis, quàm clerici aut seculares existant, eis-
dem Priori Conventuali & superioribus Præla-
tis, ut ipsi per se ipsos idem omnino possint in
fratres & moniales dicti Ordinis sibi subditos, quod
possunt Episcopi in clericos & laicos sibi subditos,
tam quoad absolvendi & dispensandi hujusmodi
(loquitur de facultate concessa Episcopis
in Tridentino supra) quàm alias quascumque
facultates, eisdem auctoritate & tenore etiam per-
petuò concedimus & indulgemus ac etiam decla-
ramus.

DICO II. Clemens IV. concessit Gene-
rali & Provincialibus Ministris & eorum
Vicariis Fratrum Minorum, ut possint
absol-

14.
Generales
& Provin-
ciales pos-
sunt circa
subditos,
quod de jure
Episcopis cir-
ca suos;

15.
An in com-
petat potes-
tas concessa
in casibus oc-
cultis Epis-
copis in
Tridentino
no sess. 24.
c. 6. de Re-
form. com-
procuratur.

Hanc facul-
tatem &
alias quæ
formâ Pius
V. extendit
superiores
ad Prælatos
Regulares,
etiam loca-
les.

16.
Quæ facul-
tas sit con-
absol-

causa Generalibus & Provincialibus per privilegia.

absolvere suos subditos, etiam hospites ab omnibus peccatis commissis ante vel post ingressum Religionis, & a quibuscumque censuris à jure vel à iudice generaliter promulgatis; nisi aded graves & enormes sint, quod sint ad Sedem Apostolicam meritò destinandi: ac ipsi simile beneficium possint obtinere à suis propriis Confessoribus, nempe juxta formam concessionis super absolutione & dispensatione Fratrum, ut addit Sixtus IV. in *Mari magno Minorum, & Mari magno Prædicatorum*, ubi prædictum privilegium confirmat, declarans quinam sint meritò ad Sedem Apostolicam destinandi; videlicet, Hæretici relapsi, Schismatici, falsificantes litteras Apostolicas, aut deferentes prohibita ad Infideles. Suarez tamen de *Religione* supr. à c. 21. num. 2. docet exceptiones illas esse sublatas & signanter Gregorium XIII. dedisse facultatem absolvendi etiam relapsos in hæresim.

17. *Qualiter hæc sit extensa ad Prælatos locales.*

Nota I. prædictam potestatem videri etiam extensam ad Prælatos locales, ut habet Hieronymus Rodriguez *Resol. 3. num. 1.* & patet ex concessione Gregorii XI. quæ refertur in *Mari magno Prædicatorum num. 41.* Restrictio autem facta à Sixto IV. in *Bulla aurea* (quæ est 20. apud Rodriguez) est sublata per eundem, partim *Bullâ sequenti*, in qua eadem potestas conceditur Prioribus Conventualibus fratrum Prædicatorum Lumbardiæ & Hispaniæ, quam antea habuerant (quæ concessio per alia privilegia extenditur ad totum Ordinem, & consequenter communicatur Prælati localibus aliorum Ordinum) partim *Bullâ 22.* in qua Prioribus Conventualibus relinquit potestatem eis concessam per prædecessores, scilicet *Greg. XI.* Deinde restrictio eadem est sublata per amplissimas Privilegiorum confirmationes ex certa scientia factas.

Est hæc facultas per Prælatos delegabilis.

Nota II. prædictos Superiores posse ejusmodi absolutiones & dispensationes exercere, etiam per suos delegatos, juxta Rodriguez: nam potestas illa censetur quasi ordinaria, utpote perpetuo annexa officio seu dignitati; quam esse ordinariam docent Plurimi, quos citat & sequitur Sanchez l. 2. de *Matr. d. 40. num. 14. & 15.* Portel V. *Prælati in addis. nu. 2.* Atque idem habet praxis.

18. *An quoad casus Bullæ Cœnæ concessio*

Sed dubium est an hujusmodi privilegia sint revocata quoad casus Bullæ cœnæ per annum ejusdem Bullæ publicationem? Affirmant plurimi. Verosimilis

palsim habetur sententia negativa, quam docet Rodriguez, Suarez, Diana p. 1. *Tract. 5. Resol. 6.* plures citans. Tum quia non videtur præsumenda in Pontificibus ea inconstantia, ut quod hodie concesserunt, mox ipsi vel alii per solitam Bullam revocent: ob quod videntur varii, signanter Sixtus V. & Clementis VIII. inseruisse Bullæ hanc Clausulam: *Nisi in eis etiam casibus prædictis litteris expressè comprehendantur.* Tum quia consonant variorum Pontificum concessionibus sive declarationibus apud *Bassam V. Abbas n. 8. §. 5.* signanter Gregorii XIII. ut refertur in *Compendio Societatis V. Bulla Cœnæ.* Verum attendenda sunt verba Bullæ utentis clausulis multum derogatoriis; optandaque foret apertior S. Sedis decisio. Vide *disp. 6. q. 2. num. 16.* usaque recolatur memoria, quod Alexander VII. reproboverit doctrinam hujus articuli, qui est ordine quartus: *Prælati Regulares possunt in foro conscientie absolvere quoscumque sæculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione præter eam incursam.* Quod à fortiori ad ceteros Regularium confessorios extenditur. Aperte enim repugnat Generali Bullæ Cœnæ dispositioni & specialissimis derogationibus in ea contentis.

Immo ut rectè notat Rodriguez, Suarez & alii, hæc privilegia se extendunt etiam ad casus à Pontifice reservandos post ipsorum privilegiorum concessionem, nisi satis specialiter illis derogetur. Probatur tum quia sensus privilegiorum non est dari facultatem absolvendi à peccatis prout reservatis, quando datur privilegium, sed quando fit confessio & danda est absolutio: tum quia Papa concedit ista privilegia ut perpetua & generalia ad omnes casus reservatos: tum quia sunt favorabilia soli concedentis præjudicium cedentia, adeoque latè interpretanda. Confirmatur: quia si oppido concedatur exemptio, crescente oppido totum censetur exemptum. Et si Papa præsentationem beneficiorum alicujus provinciæ det regi, extenditur jus etiam ad illa, quæ postea eriguntur c. *Quis circa, de Privileg.* Et hinc colligitur idem esse dicendum de facultatibus competentibus Confessariis Regularium quoad absolvendum sæculares à casibus Papæ reservatis. Ideoque possunt hi absolvere pugnantes in duello; etsi reservatio hujus casus sit posterior: nisi quod existentes intra Itæliam extra urbem speciali Decreto *Clementis VIII.* nequeant ab hoc casu absolvere.

